

hovedet at kunne faa fat i dem. Den lange Opholdstid, de har, 8 à 9 Maaneder om Aaret, har medført, at de ikke alene er beskæftigede med Roearbejde, men ogsaa med andet Markarbejde og Havearbejde, endvidere deltager de i Udførelsen af Tærskearbejde og Høstarbejde og har derved gennem Aarene gjort en hel Del Arbejdere, der naturligt hører hjemme paa Landet, arbejdsløse. Der tales ofte om, at der findes ingen arbejdsløse paa Landet, jeg tror, det ogsaa er sagt her i Tinget, og det kan for saa vidt være rigtigt, som efterhaanden som Polakkerne trænger ind, trænges de danske Arbejdere ud, og da de ikke kan leve paa Landet, trækker de ind til Byerne og gaar arbejdsløse der inde eller gør andre arbejdsløse. Naar nu Polakkerne skal blive herhjemme i Vinter, vil det sikkert medføre, at adskillige af dem vil komme til at udføre det almindelige Tjenestekarle- og Tjenestepigearbejde, og det vil saa atter medføre, at Tjenestefolk paa Landet dels nu til 1. November, dels og særlig til 1. Maj vil blive trængt bort fra Landet og søge ind til Byerne.

Den Affolkning, som saaledes vil finde Sted, vil være i højeste Grad til Skade for Befolkningen og Landet. At der virkelig finder en Affolkning Sted, kan man se deraf, at Folketællingslisterne viser, at Befolkningensmængden aftager paa Lolland, hvor Polakkerne græsser værst, om jeg saa maa sige. Til Trods for Opvæksten af Stationsbyerne og til Trods for, at Masser af Haandværkere og Fiskere har bosat sig paa Landet, er Befolkningstallet i adskillige lollandske Landkommuner i de sidste 10 Aar blevet mindre. Og naar nu Polakkerne skal være her hele Aaret rundt, er jeg bange for, at det i højeste Grad vil formindske Befolkningen paa Landet. Jeg vil derfor ønske, at man kunde finde Udveje, hvorved dette Forhold kunde ændres, og jeg er tilbøjelig til at tro, at det kan lade sig gøre. Der er gjort Forsøg paa at faa overført den overflødige Arbejdskraft fra Byerne ud paa Landet. Det er sikkert ikke Vejen. Jeg tror ikke, at en Byarbejder hverken kan være tjent med eller kan finde sig i at vende tilbage til Landet, selv om han oprindelig er opdraget ved Landarbejde. Byarbejde og Landarbejde er saa forskelligt, at det ikke godt kan tænkes, at man med Held kan omplante Byarbejderen til Landet igen. Det er sikkert ikke den Vej, man skal gaa, og endnu mindre den Vej at tage forulykkede Eksistenser fra „Frel-

sens Hær“ og „Fængselshjælpen“ og sætte dem ud paa Landet, for det, som skal bruges ude paa Landet, er ikke Arbejdskraft, som er mindre værdifuld. Det, som det drejer sig om, er at bevare den Arbejdskraft, der er, ude paa Landet, forhindre, at den i store Masser drager ind til Byerne og der ofte forgaar i Elendighed paa Grund af Ukendskab til Byforholdene og paa Grund af den Arbejdsløshed, som hersker i Byerne. Man skal indrette Forholdene saaledes, at man beholder den Arbejdskraft ude paa Landet, som naturligt hører hjemme der, og det maa man naturligvis først og fremmest gøre ved ikke i alt for høj Grad at favorisere Polakindvandringen og ved, at Ministeriet ikke medvirker til, at Polakkerne bliver længere i Landet end absolut nødvendigt. Det er ogsaa et ejendommeligt Forhold, at Polakkerne som Regel er fri for Skatter. Medens alle Arbejdere og andre Borgere i dette Land maa svare Stats- og Kommuneskat, er der et stort Antal Polakker, som hverken svarer Stats- eller Kommuneskat. Hvis man ikke stiller dem i dette særlige Forhold, føler jeg mig overbevist om, at Polakindvandringen vil blive ringere, og at der vil blive bedre Plads for den danske Arbejder, end der nu er.

Men det, som jeg egentlig mest sætter min Lid til, er de nyoprettede Arbejdsanvisningskontorer. Jeg tror, at hvis disse ikke alene kommer til at virke som egentlige Arbejdsanvisningskontorer, men ogsaa tager sig af at organisere Arbejdet paa Landet, søger at bringe Roedyrkerne sammen med de danske Roearbejdere, vil det være muligt at faa de danske Arbejdere, der nu er ude paa Landet, til at blive der, og jeg tror, man kan faa en Del af det Tyende, der tjener paa Landet, til at blive derude, naar de skal sætte Bo selv. Jeg havde i Lørdags den Fornøjelse at deltage i et Fællessogneraadsmøde paa Vestlolland, hvor jeg bragte denne Sag frem. Der var repræsenteret 23 Sogneraad med omtrent 60 Medlemmer, og det viste sig, at til Trods for, at alle disse Folk var Arbejdsgivere, som for en stor Del beskæftigede Polakker, var de lede og kede af den polske Arbejdskraft og vilde sætte megen Pris paa, om Arbejdsanvisningskontorerne vilde sætte sig i Spidsen for, at man, ikke paa een Gang, men Tid efter anden, kunde faa den polske Arbejdskraft afløst med dansk. Det vil sikkert for Arbejdsanvisningskontorerne medføre nogle Udgifter udover, hvad der almindelig er tænkt, men jeg synes, Staten og Kommu-